

V této práci překládám nástin možného řešení, jakým se může ekonomie vypořádat s fenoménem nerekiprokého altruismu, altruismu ryziho, motivovaného čistě zájmem o blahobyt druhého.

Ve druhé kapitole předkládám metodologická východiska, která nám uchopení problému umožní. Inspirován postklasickými směry ekonomie vycházím z metodologického realismu vedoucího k organistickému chápání člověka. Jako reakci procedurálně racionálního jedince na prostředí fundamentální nejistoty identifikuji zvykové chování.

Ve třetí kapitole dále rozšiřuji pojetí člověka o poznatky z Jungovy psychologie osobnosti a teorie kognitivní disonance. Zkreslující vliv nevědomé složky člověka a vnímání reality skrze subjektivní koncepty umocňují význam zvyků na chování jedince. Pojetí zvyků rozšiřuji vedle behaviorálních i o zvyky percepční.

Ve čtvrté kapitole předkládám stručný přehled dvou teorií motivace – motivace vycházející z Maslowova přístupu hierarchizace potřeb a motivace vycházející ze zvyků v podobě teorie posilování.

V páté kapitole navrhuji model, který výše uvedené postřehy odráží. Jako optimální chování v modelovém prostředí identifikuji formu altruismu charakterizovanou sledováním pravidla maximalizace součtu užiteků.

Srovnáním modelu a reality v šesté kapitole docházím k problematice vlivu společenství na institucionální, zvykovou výbavu jedince a identifikuji situace v reálném životě, které se podobají modelovému prostředí ostrova. Dále se v rámci optiky modelu zamýšlím nad problémem institucionální změny a koexistence různých kultur.

V poslední kapitole ukazují další potenciální možnosti rozvoje modelu v oblasti Agent-Based Computational Economics. V závěru pak poukazuji na fakt, že veškeré chování (včetně myšlení) v minulosti determinuje současné možnosti jedince a zároveň všechny volby v současnosti do značné míry determinují možnosti jedince v budoucnosti.